

Антони Рајжеков / Antoni Raizhekov

Антони Рајжеков има специфичен интерес към звука като изразно средство, което разширява полето на визуалните изкуства и добавя нови нива на възприятие.

Проектът „Креки перспективи“ се занимава със заливашите ни новинарски емисии в опит да се отделият както доминиращите, така и липсващите гласове. Авторът изследва ключовите думи „пандемия“, „популизъм“, „цензура“, „климатична криза“ и „бъдеще“ в 3 милиона истории на 6 европейски езика през последните 3 години. Огромното количество статии е редуцирано до триизмерни карти чрез специално създаден алгоритъм. След това тези карти са произведени като стъклени обекти и са сканирани цифрово, за да възбудят виртуални струни, които да произведат звук чрез използване на метод за сонификация на данни.

Инсталацията създава мултисензорно преживяване на новинарските пейзажи, изкривяването на информацията и крепостта на перспективите, формирано от небалансирано потребление на новини. Зрителят трябва да се ориентира в „хора“ от гласове, както и вероятно да осъзнае ненадежността на информационния поток, подчертана чрез вибрирането на крекото стъкло върху метала.

Антони Рајжеков. Креки перспективи, 2022, стъкло, метал, високоговорители, електроника, софтуер за изкуствен интелект, сонификация на новинарски данни, вариращи размери.
Antoni Rayzhekov. Fragile Perspectives, 2022, glass, metal, speakers, electronics, A.I. software, news data sonification, variable dimensions.

Antoni Raizhekov has a specific interest in sound as a means of expression that expands the field of visual arts and adds new levels of perception.

The project “Fragile Perspectives” deals with the flooding of our news feeds in an attempt to separate both dominant and missing voices. The artist has explored the keywords “pandemic”, “populism”, “censorship”, “climate crisis” and “future” in 3 million stories in 6 European languages over the last 3 years. The huge amount of articles has been reduced to three-dimensional maps by a specially designed algorithm. These maps were then produced as glass objects and digitally scanned to excite virtual strings to produce sound using a data sonification method.

The installation creates a multi-sensory experience of news landscapes, the distortion of information and the fragility of perspectives formed by unbalanced news consumption. The viewer must navigate a ‘chorus’ of voices, and perhaps become aware of the unreliability of the information flow, highlighted by the vibration of fragile glass on metal.

Съвместно с JECT.AI и куратора Клаудия Шнуг
In collaboration with JECT.AI and Claudia Schnugg, curator.

Димитър Солаков / Dimitar Solakov

Тялото на сокол, създадено на 3D принтер, виси на нивото на очите от тавана на галерията. Сервомотор от време на време го люлее леко и издава скърещ звук, сякаш идващ от дърво. Върху гърдия кош на фигурата има екран, на който се показват различни клипове на разлагащи се, мъртви, умиращи животни, които авторът е заснел през годините.

Интересът на Димитър Солаков към заобикалящата природа не е от вчера. Той я изследва задълбочено като учен, но и я наблюдава внимателно като художник. В кръговрата на природата и постоянно обменещите се животински цикли на птици, животни и растения, авторът оглежда човешкия живот с всичките му недостатъци и пренушества. Пътят е осеян с раждане и смърт, но винаги продължава.

В настоящата работа Димитър Солаков добавя още един смислов пласт и предлага да бъде възприемана като метафора за войната и хуманитарния регрес, които европейският континент преживява в момента.

The body of a falcon, created on a 3D printer, hangs at eye level from the gallery ceiling. A servomotor occasionally rocks it gently and makes a creaking sound as if coming from a tree. On top of the figure's chest is a screen that displays various clips of decaying, dead, dying animals that the artist has filmed over the years.

Dimitar Solakov's interest in the surrounding nature is not from yesterday. He studies it thoroughly as a scientist, but also observes it closely as an artist. In the cycle of nature and the constantly changing life cycles of birds, animals and plants, the author observes as in a mirror the human life with all its disadvantages and advantages. The path is strewn with birth and death, but always continues.

In the present work, Dimitar Solakov adds another layer of meaning and proposes to see it as a metaphor for the war and humanitarian regression that the European continent is currently experiencing.

Димитър Солаков. Утре (не) може да чака, 2022, 3D принтиран обикновен мишелов, 82x70x32 см, серво мотор, микропроцесор, HD монитор, HD филм, 03:23 мин, луп със звук
Dimitar Solakov. Tomorrow Can(t) Wait, 2022, 3D printed Common buzzard, 82x70x32 cm, servo motor, microprocessor, HD monitor, HD movie, 03:23 min looped with sound

Фотографските колажи на Якоб Лена Кнебл реферират флуидността на телата, тяхното визуално проявление, както и присъщите им сексуални и политически измерения. Интроспекцията и самоконфронтацията определят основните елементи на вселената на Кнебл, в която художничката и партньорът ѝ Ашли Ханс Шейрл пресъздават моменти на домашен уют в уютна обстановка, вдъхновена от 70-те години на миналия век.

Представеният тапет е част от инсталацията „Покана от меката машина и нейните гневни части на тялото“, с която Кнебл и Шейрл участваха на 59-ото Венецианско биенале, като представители на Австрия.

През 70-те години на ХХ в. започват да процъфтяват дискурсите за поп, дизайн, пол, както и за контрол върху климата. Аз-ът е поставен в центъра на духовните и на визуалните наблюдения. Удвояването на Аз-а е подход, който Кнебл използва, за да обозначи множество личности, ситуирани в различни социални контексти. Това е подчертано от двете спираловидни стълбички, които обрамчват средата на изображението, характеризиращо се с типичните за 70-те години жълтеникаво-оранжеви нюанси. Маскарадът, дизайнът и фетишът са допълнителни елементи, които играят важна роля в тази психо-географска живописна инсценировка.

Якоб Лена Кнебл. Покана от меката машина и нейните гневни части на тялото, тапет, 2022
С любезното съдействие на художничката и Georg Kargl Fine Arts, Виена
Jakob Lena Knebl. Invitation of the Soft Machine and Her Angry Body Parts, wallpaper, 2022
Courtesy of the artist and Georg Kargl Fine Arts, Vienna

Jacob Lena Knebl's photographic collages refer to the fluidity of bodies, their visual manifestation as well as the inherent sexual and political dimensions. Introspection and self-confrontation define the core elements of Knebl's universe, in which the artist and partner Ashley Hans Scheirl enact moments of domesticity in a 1970s' inspired utopian setting.

The presented wallpaper is part of the work „Invitation of the Soft Machine and Her Angry Body Parts,“ with which Knebl and Scheirl participated in the Giardini of the 59th Venice Biennial as representatives of Austria.

The 1970s as a reference point were the decade when discourses on Pop, design, gender as well as the beginning climate justice movement started to thrive and when the self was put at the core of spiritual as well as visual observations. The doubling of the self is a trope Knebl applies to refer to multiple personae situated in various social contexts. The latter is emphasized by two spiral staircases framing the picture environment characterized by typically 70s' yellowish-orange hues. Masquerade, design, and fetish are additional elements that play an important role in this psycho-geographical pictorial setting.

Национален фонд „Култура“, „Едногодишна програма за подкрепа на частни професионални организации в сферата на изкуствата“
National Culture Fund: “One-year program to support private professional organizations in the field of arts”

Austrian Embassy Sofia
С изключителната подкрепа на Австрийско посолство, София
With the exceptional support of the Austrian Embassy, Sofia

Антони Рајжеков, Биргит Грашоф, Борjana Венциславова, Димитър Солаков, Кеј Волковуак, Наталия Йорганова, Оливер Ларик, Якоб Лена Кнебл / Antoni Rayzhekov, Birgit Graschopf, Borjana Ventsislavova, Dimitar Solakov, Jakob Lena Knebl, Kay Walkowiak, Natalia Jordanova, Oliver Laric

КОЛКО СКОРО Е СЕГА? HOW SOON IS NOW?

Куратори: Валтер Зајдл и Мария Василева / Curators: Walter Seidl and Maria Vassileva

Изложбата „Колко скоро е сега?“ се занимава с въпроса как бъдещите сценарии за живот влияят на днешната ни реалност и как реалността все повече ще се отдава на една управлявана от машини виртуална вселена, която в крайна сметка ще контролира самите хора. Днес изкуственият интелект и роботизираните устройства определят начините ни на мислене и на действие, докато физическият субект става по-малко важен от своя виртуален, уеб базиран компонент или понякога дори аватар. Заглавието на изложбата е заимствано от песен на The Smiths от 1984 г. – песен за човешките същества и необходимостта от межличностни отношения. „Аз съм човек и имам нужда да бъда обичан, точно както всички останали.“

Въпросът, който възникна с настъпването на дигиталната епоха обаче е как чувствата могат или ще бъдат контролирани от машините и как индивидът трябва да се съпротивлява или да се поддава на такива влияния. Още романът на Джордж Оруел „1984“, написан през 1949 г., предвижда едно мрачно бъдеще, в което Големият брат ви наблюдава. Романът е създаден по време, когато разделението между Изтока и Запада започва ясно да се очертава. Макар и писан от бивша западна перспектива, той все пак предвижда това, което предстои да се случи и то за съжаление се оказва вярно. Технологичните нововъведения и тоталитарното наблюдение вървят ръка за ръка с парадигмата на националната държава от ХХI век, която непрекъснато упражнява контрол, особено когато става дума за миграционните процеси от последните години. В този контекст човек вече не може да бъде невинен, тъй като всички лични данни се записват и проверяват. Следователно художниците трябва да оценят положителните и отрицателните ефекти на тази постоянно ускоряваща се дигитална вселена, която влияе на съвременното ни поведение и от която индивидът вече не може да се скрие.

Изкуството винаги е в челните редици на новите технологии и се опитва да анализира как техническите постижения се смесват с физическата реалност и как субектът се разполага в тази ситуация. Вече повече от двадесет години интернет е изпитателен полигон за нови методи за намеса в реалността и за виртуално свързване на хората. Изграждането на политики на образа също е заложено на карта, тъй като представянето на реалността вече не следва концепцията за истината или я документира. Изкуственият интелект навлезе в много аспекти на живота и се възприема от художниците, които разработват бъдещи перспективи, за да ги изследват тук и сега. През годините виртуалната реалност и изкуственият интелект доведоха до нов процес на създаване на образи при отсъствието на физически човешки субект. И все пак хората са тези, които влияят на виртуалните механизми, като понякога оставят крайния продукт на машините. 3D принтирането е един от резултатите на тази еволюция, която позволява на компютъра да генерира цели нови светове от двоичен код. Съществуният въпрос е кога тези програмирани от хората структури ще завладеят самото човечество? Художниците в изложбата се опитват да работят с такива бъдещи условия, които може би се очертават или вече са реализирани в настоящето. Те се опитват да разберат начините, по които едно не толкова далечно бъдеще се намесва в настоящето и как различните политики на образа помагат за развитието на утопични сценарии. >>

The exhibition “How Soon is Now?” deals with the question of how future living scenarios influence our present-day reality and how reality will be increasingly dedicated to a machine-driven, virtual universe, which eventually controls human beings themselves. Today, artificial intelligence and robotic devices determine our ways of thinking and of (re-)acting while the physical subject becomes less important than its virtual, web-based component or sometimes even avatar. The title of the exhibition is borrowed from a song by The Smiths from 1984, a song about human beings and the necessity for interpersonal relations. “I am human, and I need to be loved, just like everybody else does.”

The question that has arisen with the advent of the digital age, however, is how feelings can or will be controlled by machines and how the individual must resist or give in to such influences. George Orwell's novel “1984,” which was written in 1949, already foresaw a dystopian future where Big Brother is watching you from a totalitarian perspective. The novel was written at a time, when the East-West divide started to thrive, yet it was written out of a formerly Western perspective that nevertheless anticipated what was yet to come and unfortunately proved to be true. Media innovations and totalitarian observation go hand in hand with a 21st century nation-state paradigm, which is constantly exerting control, especially when it comes to the migration processes of recent years. In this context, the self can no longer be innocent as all personal data are recorded and scrutinized. Hence, artists have to gauge the positive and negative effects of this ever-accelerating digital universe which influences our present-day behavior, and from which the individual can no longer hide.

Art has always been at the forefront of media technologies and tries to analyze how technical developments mingle with physical realities and how the subject is situated within this realm of representation. For more than twenty years, the Internet has been the testing ground for new methods of interfering into reality and of virtually connecting people. The construction of image politics has equally been at stake as the representation of reality no longer follows the concept of truth or mere documentation. Moreover, artificial intelligence has entered many aspects of life and is taken up by artists who develop future perspectives to be probed in the here and now. Over the years, artificial reality and artificial intelligence have led to a new process of image making bereft of a physical human subject. Yet it is humans who influence these virtual mechanisms, sometimes leaving it up to machines to deliver the end product. 3D printing is one of the results of this evolution, which allows the computer to generate whole new worlds out of a binary source code. The final question is when will these entities programmed by humans take over humanity itself? The artists in the exhibition try to work with such future conditions that might be looming or already be implemented in the present. They try to fathom ways in which a not-so-distant future interferes with the present and how different image politics help foster utopian scenarios. >>

Биргит Грашоф. Аз съм друга / Серия с експонации, 2019, фотография върху бетон, 40 x 60 см
Birgit Graschopf. I Is Another / Exposed Series, 2019, photography on concrete, 40 x 60 cm

СЛЕПВАНЕ НА СЧУПЕНИТЕ ЧАСТИ НА ПРЕДСТОЯЩОТО

Последните две години засилиха хода на историята и дадоха тласък на процеси, които се развиваха и без друго. Онлайн комуникацията принуди художници, куратори, галерии и музеи да изпробват различни механизми за творчество и комуникация. Виртуални разходки, 3D стаи, NFT са само част от методите и продуктите, които за кратък период се превърнаха в нова нормалност. Това паралелното съществуване стана като ли естествена част от живота, която не само присъства, но и с която трябва да се съобразяваме и следим.

Включването на нови възможности и изразни средства не само разнообрази начина, по който визуалните изкуства изглеждат, но и добави различни линии на общуване с публиката. Днес тя е много повече предизвикана от звук, движещ се образи и компютърно генерирани модели. Комуникацията никога не е била толкова интерактивна и многообразна, допълнена от добавената реалност и QR кодовете. Създаването на алгоритми позволява различни бази данни да се превръщат в обекти и да въздействат на сетивата ни със своите визуални графики.

Днес като че ли повече от всякога изкуството се доближава до науката и новите технологии. Ако големите исторически открития, като това за спектралния анализ, са придвижвали изкуството напред чрез освобождаването на погледа от доминантата на академичния подход, то сега зрението се отправя на пътешествие далеч отвъд границите на видимото. В голяма степен става дума за ментално придвижване в зоните на фантазията – там, където възображението може да намери опори в действителността или пък е тотално откъснато от случващото се на земята. >>

BONDING THE BROKEN PARTS OF THE UPCOMING

The last two years have intensified the course of history and given impetus to processes that were already unfolding. Online communication has forced artists, curators, galleries and museums to try out different mechanisms of creativity and communication. Virtual walks, 3D rooms, NFT are just some of the methods and products that in a short period have become the new normal. This parallel existence has become as if a natural part of life that is not only present, but also to be reckoned with and monitored.

The inclusion of new possibilities and means of expression not only diversified the way visual arts look, but also added different lines of communication with the audience. Today it is much more challenged by sounds, moving images and computer generated models. Communication has never been so interactive and diverse, complemented by augmented reality and QR codes. The creation of algorithms allows different databases to become objects and impact our senses with their visual graphics.

Today, it seems that more than ever, art is getting closer to science and new technologies. If the great historical discoveries, such as that of spectral analysis, have moved art forward by freeing the gaze from the dominance of the academic approach, now vision is embarking on a journey far beyond the limits of the visible. It is very much a mental movement into the zones of fantasy - where the imagination can find footholds in reality, or else is totally detached from what is happening on the ground. >>

Якоб Лена Кнебл / Jakob Lena Knebl

>>

Изложбата „Колко скоро е сега?“ изследва далечни сфери, които определят настоящето, и търси начини на представяне, включително фотография, видео и скулптура, за да прецени параметрите на реалността и развитието на новите технологии като такива. В същото време става дума за разпадането на бинарните модели на пола, тъй като виртуалните персонажи често се придържат към флуидната идентичност, която не може да бъде отнесена към един пол. Изложбата поставя въпроса как другостта на виртуалното се преплита с настоящите условия на живот и последиците, които компютърно генерираните светове предизвикват. Докато преди изкуството се проявяваше като физическа единица в изложбен контекст, то днес все повече се превръща в „гешалт“, свързан с изразните средства. Следователно въпросът, който трябва да се вземе под внимание, е как традиционните форми на изкуството са остарели и какви съвременни форми трябва да се намерят, за да се справим с един свят, който все повече се определя от виртуални параметри. В същото време тук става въпрос за „западната“ технология, която е разработена в капиталистическия свят. Нейното използване обаче е разпространено по целия свят и се е превърнало в обща основа за мнозина. Войната в Украйна например е медирирана на всички възможни цифрови платформи, тъй като президентът и бивш актьор знае как стратегически да включва видеопосания в глобалните медийни канали.

Връщайки се към въпросите, повдигнати в романа на Джордж Оруел, остава проблемът дали настоящите медийни технологии са по-скоро полезни, отколкото заплашителни, когато става въпрос за контрол над хора и пространства. Ухуджниците в изложбата използват различни технологии не толкова като форма на критика, колкото за да демонстрират нови характеристики на визуалността, които се дължат на последните постижения на науката. Следователно от зрителите зависи да решат какви са положителните и отрицателните аспекти на това развитие, докато съзерцават произведенията в изложбата.

Валтер Зайд

>>

The exhibition “How Soon is Now” investigates distant realms which determinate the present and seek for modes of representation including photography, video, and sculpture to gauge the parameters of reality and the development of media technologies per se. At the same time, the dissolution of binary gender models is at stake as virtual personae often adhere to a fluidity of identity constellations that cannot be attributed to only oneself. The exhibition questions how the otherness of virtuality intertwines with present conditions of life and the implications that computer-generated worlds arouse. While art used to manifest itself as a physical entity to be presented in an exhibition context, it has more and more been turned into a media-related gestalt. Thus, the question to be taken into consideration is how traditional forms of art have been outdated and what present forms are to be found in order to come to terms with a world that is increasingly defined by virtual parameters. At the same time, it is Western technology, which is at stake here, and which has been developed in a first capitalist world. Its use, however, is spread across the globe and has become common ground for many. The war in the Ukraine, for instance, is mediatised on every possible digital platform, as the president and former actor knows how to strategically implement video messages in global media channels.

Coming back to the issues raised in George Orwell’s novel, the question remaining is whether current media technologies are more useful than threatening when it comes to controlling people and spaces. The artists in the exhibition use various technologies not so much to form a critique but to demonstrate new features of a visibility, which is due to the recent developments in science. Hence, it is up to the viewers to decide on the positive and negative aspects of such developments when contemplating the works of art in the exhibition.

Walter Seidl

Кей Волковиак / Kay Walkowiak

В творбите си Кей Волковиак реферира понятието скулптура, като го разпростира върху различни по форма и функция меди, поставяйки под въпрос тази художествена категория. Художникът изследва формите на употреба от минималистична гледна точка, невинаги разположена в художествен контекст. За видеото „Ритуален съюз“ спортисти в червени спортни екипи adidas се събират в празен търговски център, проектиран от Заха Хадид, ниекъде в Азия. Те започват да загряват за това, което впоследствие се оказва перформативно действие. Темпото на техните синхронни движения, както и бавната камера, създават определено спокойствие, което предизвиква напрежение, както и утопичен сценарий. Накрая тези спортисти от различни етноси се срещат на терена, застанали около черен под, който препраща към „Черния квадрат“ на Казимир Малевич. След това те поставят цветни елементи върху него, които бавно превръщат Малевич в... Мондриан. Накрая един от спортистите свага табела с името на Волковиак и надписите към видеото. По този начин художникът изследва въздействието на минимализма, като се фокусира върху неговия утопичен потенциал, пресъздаден в настоящето.

Кей Волковиак. Ритуален съюз, 2013, hd видео, 16:9, 6:36 мин, цвят, звук Kay Walkowiak. Ritual union, 2013, hd video, 16:9, 6:36 min, color, sound

Боряна Венциславова / Borjana Ventzislavova

Боряна Венциславова е художничка с изключително активна позиция към случващото се около нас. В голямата си част работите ѝ са анализи на политически, икономически, религиозни, екологични или културни ситуации, които разделят света и предизвестват апокалиптичния му край. Смесвайки уроците на миналото и опита на настоящето, Венциславова разказва и предсказва, използвайки фотография, видео и текст.

В сериата „Работи за публично пространство“, 2012-, художничката комбинира сурови, пустинни и изпразнени от човешко присъствие пейзажи с неоновы надписи. Технологята доминира и като че ли е победила природата, но текстовете изразяват неувереност: „Сънувах, че сме били живи“, „Това тук вътре съм само аз и съм го/а“, „Ние сме ниекъде и това е сега“, „Бъдещето започва да се оформя“. Боряна Венциславова задава въпроси и ни кара да почувстваме напрежението от предстоящото. Неоновите надписи в пустошта са като електрически ток по тялото – събуждането неизбежно ще се случи.

Borjana Ventzislavova is an artist with an extremely active position towards what is happening around us. Most of her works are analyses of political, economic, religious, ecological or cultural situations that divide the world and herald its apocalyptic end. Mixing the lessons of the past with the experience of the present, Ventzislavova narrates and predicts using photography, video and text.

In her „Works for Public Space“ series (2012-), the artist combines stark, desolate landscapes emptied of human presence with neon captions. Technology dominates and seems to have defeated nature, but the texts express uncertainty: „I Dreamed We Were Alive“, „It’s Just Me in There and I’m Naked“, „We Are Nowhere and It’s Now“, „The Future Is Talking Shape“. Borjana Ventzislavova asks questions and makes us feel the tension of what is to come. The neon inscriptions in the wasteland are like electric currents on the body - the awakening will inevitably happen.

Боряна Венциславова. Ние сме ниекъде и това е сега. От сериата „Работи за публично пространство“, 2012-, печат върху алуминий, вариращи размери Borjana Ventzislavova. We are nowhere and it’s now. From the “Works for public space” series, 2012-, o-prints, color, behind diasec, dimensions variable

>>> СЛЕПВАНЕ НА СЪЧУПЕНИТЕ ЧАСТИ НА ПРЕДСТОЯЩОТО

Изложбата в галерия „Структура“ се опитва да покаже някои от възможностите, които подобен подход предоставя. Избраните произведения включват различни технологични прийоми и демонстрират нови материали. По-важно от всичко обаче е, че те разширяват смисловите хоризонти, като намират най-адекватен начин да коментират новите предизвикателства пред човечеството. Актуалните проблеми като че ли сами налагат навлизане в други изрази и сфери, които достигат по-бързо до публиката, израснала с новите технологии. Очевидно става все по-трудно комплексността на настоящето да се изрази само с четка и боя. Също толкова вярно е, че зрителите не искат да са само наблюдатели, а все по-съзнателно желаят да участват в процеса на случването на творбите.

В избраните произведения съществува един своеобразен сюрреализъм, различен от чистия автоматизъм, за който говори Бретон. В действителност това е онази очевидна реалност, която хората в по-голямата си част не виждат или не искат да видят в опит да съхранят себе си. Драматичните климатични промени и изчезващите видове (Димитър Солаков), манипулациите и подменените оригинали (Оливер Ларик), жужащият информационен поток, който пълни съзнанието с ненужна информация, но и има силата да го моделира (Антони Райжеков), навигацията на съвременния човек в безвечни пространства (Биргит Грашопф) или търсенето на идентичност в ментално конструирани „места на желанието“ (Якоб Лена Кнебл), съобразяването с насадени правила и исторически социални и културни парадигми (Кей Волковиак), мълчаливото приемане на разграждащия се свят (Боряна Венциславова) и опитът да се „слепят съчупените части“, за да се визуализира това, което дори още не съществува (Наталия Йорданова) – всичко това може да бъде открито в настоящата изложба.

Мария Василева

>>>

>>> BONDING THE BROKEN PARTS OF THE UPCOMING

The exhibition at Structura Gallery attempts to show some of the possibilities that such an approach provides. The selected works incorporate different technological approaches and demonstrate new materials. More important than anything, however, is that they broaden the horizons of meaning, finding the most appropriate way to comment on the new challenges facing humanity. Current issues themselves seem to necessitate entering other realms of expression that reach audiences who have grown up with new technologies more quickly. Clearly, it is becoming increasingly difficult to express the complexity of the present with a brush and paint alone. It is equally true that viewers do not want to be mere observers, but are increasingly conscious of their desire to participate in the dynamic and two-sided process of perception of the works.

There is a kind of surrealism in the selected works, different from the pure automatism Breton speaks of. In fact, it is that apparent reality that people for the most part do not see or do not want to see in an attempt to preserve themselves. Dramatic climate change and endangered species (Dimitar Solakov), manipulation and replaced originals (Oliver Laric), the buzzing information stream that fills the mind with unnecessary information but also has the power to shape it (Antoni Rayzhekov), contemporary man’s navigation of inhuman spaces (Birgit Graschopf), or the search for identity in mentally constructed “places of desire” (Jakob Lena Knebl), conforming to instilled rules and historical social and cultural paradigms (Kay Walkowiak), the tacit acceptance of a world in decay (Borjana Ventzislavova) and the attempt to “glue together the broken parts” in order to visualize what does not even exist yet (Natalia Jordanova) - all of these can be found in the current exhibition.

Maria Vassileva

Наталия Йорданова. Събиране на съчупени части, 2022, дигитален модел Natalia Jordanova. Reunion of Broken Parts, 2022, digital model

>>>

Биргит Грашопф се занимава с разширеното разбиране за фотографията. Художничката експериментира с различни материали за основа, което създава ефект на дистанциране от изобразеното съдържание. Тя става известна с директната си експонация върху стени, като разработва мащабни стенописи в пространството.

Изложбата включва творби върху бетон с черно-бели експонации, които понякога са допълнително ръчно оцветени. В „Аз съм друга“ художничката се отразява огледано сред отворената аркада на изоставена сграда, представяйки утопичната идея за самонаблюдението. Друго изображение показва празен плувен басейн в Пелегрин, Хърватия, чиито цветни ефекти предсказват бъдещ сценарий, подчертан от облеклото на главния герой. Празнотата е основна за много от нейните фотографски инсталации, които представляват призрачни и страни територии с преплетени утопични и антиутопични елементи. Използването на бетон от Грашопф и фокусы¹ и върху архитектурата водят до корелация между материалността на фотографската повърхност и тази на изобразените сгради.

Birigt Graschopf’s oeuvre deals with an extended notion of photography, in which the artist probes different carrier materials leading to an estrangement effect of the depicted content. She has become known for her exposures directly on walls, with which large-scale murals can be developed that stretch across space.

The exhibition features works on concrete showing black and white exposures, which are sometimes hand-colored in addition. “I am an Other” shows the artist mirroring herself in the midst of an abandoned and open arcade building, creating a utopian constellation of self-introspection. Another image shows an empty swimming pool in Pelegrin, Croatia whose colored effects evoke a future scenario that is heightened through the protagonist’s attire. I is the emptiness in many of Graschopf’s photographic installations, which represent haunted and uncanny territories where utopian and dystopian elements intertwine. Graschopf’s use of concrete and her focus on architecture leads to a correlation between the materiality of the photographic surface and the buildings depicted.

Оливер Ларик. Човек с рак, 2019, галванизирана мед, 95 x 100 см, 5 + 2 AP. Със съгласието на художника и галерия Тая Лейтън, Берлин и Лос Анджелис Oliver Laric. Person with crab, 2019, electroformed copper 95 x 100 cm, 5 + 2 AP. Courtesy of the artist and Tanya Leighton, Berlin and Los Angeles

Оливер Ларик. Човек-куче, 2018, полиуретан, 53 x 52 x 58 см. Със съгласието на художника и галерия Тая Лейтън, Берлин и Лос Анджелис Oliver Laric. Dog man, 2018, polyurethane, 53 x 52 x 58 cm. Courtesy of the artist and Tanya Leighton, Berlin and Los Angeles

КОЛКО СКОРО Е СЕГА ?

Наталия Йорганова / Natalia Jordanova

Като част от едно постоянно търсене на възможни нови светове, артистичната практика на Наталия Йорданова синтезира различни времеви моменти и материални практики, като в крайна сметка се превръща във визуален израз на настоящия момент.

Тя създава инсталации, съобразени с контекста, които обаче винаги отварят врати към непознатото. Наталия Йорданова визуализира онова, което не виждаме, озвучава онова, което все още не съществува и се обръща към миналото, за да разчете бъдещето. Работите ѝ изследват връзката между плоскостта и триизмерното, като също така се занимават с преливането между дигиталното и физическото.

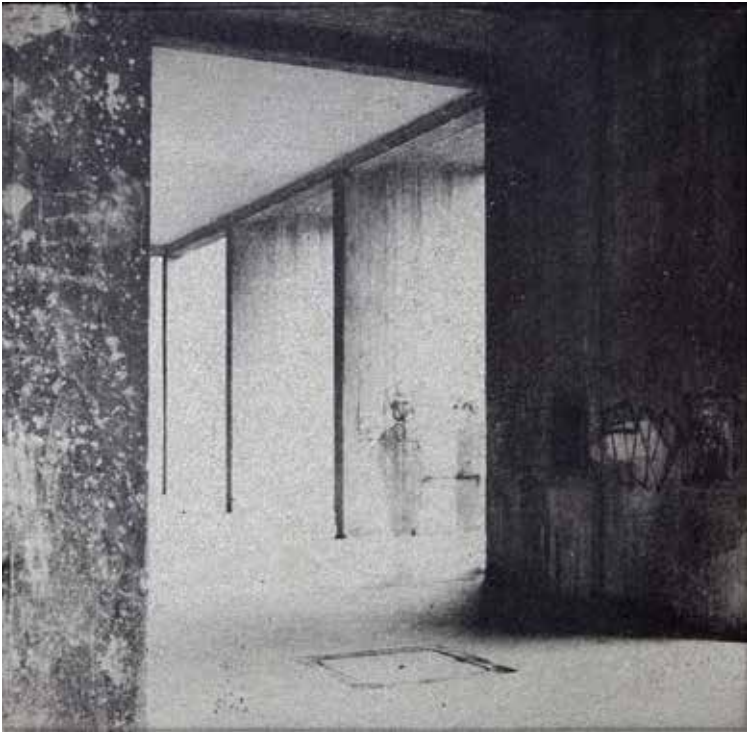
„Събиране на съчупени части“ е проект в развитие, който включва скулптура, писмо до 13-годишния Дени Виниъво и звукова творба в сътрудничество с визуалния артист и музикант Яра Саид. Наталия Йорданова работи с идеята за деконструиран филм – от спекулативния режисизм до партитура¹ и повествователния похват на състеноното време. Тя изследва територията на книгата, а по-късно и на филма DUNE, като измислено пространство на отношения между култури и същества.

As part of a constant search for possible new worlds, Natalia Jordanova’s artistic practice synthesizes different temporal moments and material practices, ultimately becoming a visual expression of the present moment.

She creates installations tailored to the context, which however always open doors to the unknown. Natalia Jordanova visualizes what we do not see, voices what does not yet exist and turns to the past to decipher the future. Her work explores the relationship between the flat and the three-dimensional, and also addresses the confluence between the digital and the physical.

„Reunion of Broken Parts“ is a project in development that includes a sculpture, a letter to 13-year-old Denis Villeneuve, and a sound piece in collaboration with visual artist and musician Yara Said. Natalia Jordanova works with the idea of deconstructed film, from the speculative props to the score and the narrative device of compressed time. She explores the territory of the book, and later the film DUNE, as a fictional space of relations between cultures and beings.

Биригум Грашопф / Birigit Graschopf

Биргит Грашопф. Без заглавие / Серия „Неподвижности“, 2022, фотография върху бетон, частично ръчно оцветена, 60 x 40 см Birgit Graschopf. Untitled / Still Series, 2022, photography on concrete, partly hand colored, 60 x 40 cm

Оливер Ларик / Oliver Laric

Работите на Оливер Ларик се позовават на жизнеспособността на интернет с всички негови виртуални възможности, които могат да бъдат използвани, пре-използвани и използвани не по предназначение. През последните години 3D принтираното се превърна в технология, която заема централно място в творчеството на художника. Неговите скулптури са изработени от сканирани вече съществуващи обекти, представени с „обръщане“ във формата, функцията или значението.

Скулптурата „Човек-куче“ показва лежащо куче, изработено от полиуретан. Различните слоеве от гланцови до блестящи нюанси разкриват сложната изработка, която се отнася към художествено-историческите начини на постигане на съвършенство и тяхната изящна материалност. Въдновена от функциите на гилотеката с нейното разнообразие, работата „Човек с рак“ обаче води зрителите в едно утопично бъдеще, тъй като повърхността се отклонява от всяка традиционна представа за материалност, като е изработена от галванизирана мед. Оттук Ларик поставя под въпрос същността на съвременната скулптура и факта, че дори утопичните концепции за претокритото настояще винаги разчитат на миналото.

Oliver Laric’s work references the viability of the internet with all its virtual capacities that can be used, re-used, and mis-used. In recent years, 3D prints have become a technology that has been central to the artist’s work. His sculptures are made from scans of pre-existing objects, which are presented with a twist in form, function, or meaning.

The sculpture “Hundemensch” [dog person] for example, shows a reclining dog made from polyurethane. Different layers of glossy to shiny hues reveal the sophisticated production of the sculpture which relates to art-historical modes of perfection with their hiseled physicality. Drawn from the functioning of a glyptotheque in their setting, “Person with Crab,” however, leads spectators into a utopian future as the surface deviates from any traditional notion of materiality, being made from electroformed copper. Hence, Laric questions the essence of contemporary sculpture and the fact that even the utopian concepts of a reinvented present always rely on the past.

HOW SOON IS NOW?